

Πρῶτοι λοιπὸν οἱ Σπετσιώται ὄψωσαν, κατὰ τὴν 2 καὶ 3 Ἀπριλίου 1821, διὰ μεγάλης τελετῆς καὶ πολυχρότων κανονοβολισμῶν, τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τῶν πλοίων των, ἐξ ὧν τινα μὲν εἶχον ἔξελθει τοῦ λιμένος τὴν προτεραίαν, δῆλα δὲ τ' ἄλλα παρετάχθησαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐμπροσθεν τῆς πόλεως εἰς τὸν πορθμόν. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀνέτειλεν ὅντως λαμπρὰ καὶ φαεινή· «αἴγλη δ' οὐρανὸν ἤκε, γέλασε δὲ πᾶσα πέρι χθών.» Ἡ σημαία τῆς ἐλευθερίας κυματίζουσα εἰς ὅλα τὰ πλοῖα, εἰς τὸ ἐπὶ τῆς παραλίας δημοτικὸν κατάστημα καὶ εἰς πολλοὺς ἔξωστας οἰκιῶν, παρίστα θέαμα μεγαλοπρεπέστατον, αὔρα δὲ ἐλευθερίας ἐξωγόνει καὶ ἐφαίδρυνε πάντων τὰ πρόσωπα. Καὶ ἀληθῶς ἀπερίγραπτος ἐνθουσιασμὸς κατεῖχε τοὺς πάντας κατὰ τὰς ἔθνοσωτηρίους ἔκείνας ἡμέρας τῆς 2 καὶ 3 Ἀπριλίου, καθ' ἃς ἡ τοῦ Λαζάρου διὰ τοῦ Θεανθρώπου ἔξανάστασις, καὶ ἡ τῶν βαϊαφόρων Παιώνιαν ἐπὶ τῇ τοῦ Σωτῆρος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους προελεύσει, ἀγαλλίασις, μυστηριώδῶς προηγίαζε τὸ μέγα κίνημα, καὶ εὐηγγελίζετο παραδόξως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους τὴν ἐθνεγερσίαν.

Κατὰ τὰς χαρμοσύνους ταύτας ἡμέρας, ὁ ἐκ Σπάρτης Χρυσοσπάθης, ὁ ἐκ Νάξου Κορυνήλιος καὶ ἄλλοι τινες ἑταίρισται, παρευρεθέντες ἐν Σπέτσαις καὶ ἐνθουσιασθέντες, ἀνέβησαν ἐπὶ δώματος οἰκίας τινὸς, παρὰ τῇ ἀγορᾷ κειμένης, καὶ ἄδοντες μεγαλοφώνως τὸ θούριον ἄσμα τοῦ μάρτυρος τῆς ἐλληνικῆς παλιγγενεσίας, Ρήγα τοῦ Φερράριού, «Δεῦτε παιδεῖς τῶν Ἑλλήνων,» τοσοῦτον κατεγοήτευσαν τὸν λαὸν, ὥστε ἄλλοι μὲν ἔχοντες δάκρυα χαρᾶς, ἄλλοι

Οὗτος ἀρχόμενος τῆς ἱστορίας του δ. Α. Μιαούλης, δίδει προφανῆ δείγματα τῆς ἀκριβείας καὶ ἀμεροληψίας του ὡς ἱστορικοῦ.

